

DASHIELL

HAMMETT

CHEIA DE STICLĂ

Traducere din limba engleză
de Dan Sociu

PALADIN

Cuprins

1. Cadavrul de pe China Street	7
2. Trucul cu pălăria	36
3. Lovitura ciclonului	55
4. The Dog House	83
5. Spitalul	101
6. Observer	124
7. Băieții buni la toate	148
8. Concedierea	168
9. Fiarele	189
10. Cheia spartă	208

Cadavrul de pe China Street

I

Zarurile verzi se rostogoliră de-a lungul mesei verzi, izbiră amândouă marginea și săriră înapoi. Unul se opri brusc și arătă șase puncte albe dispuse pe două rânduri. Celălalt se duse până în centrul mesei și se opri cu un singur punct pe față de sus.

Nemulțumit, Ned Beaumont mormăi încet și câștigătorii strânsereă banii de pe masă.

Harry Sloss ridică zarurile și le agită în mâna lui albă, lată și păroasă.

— Dublă.

Aruncă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari și alta de cinci.

Ned se dădu înapoi și spuse:

— Nu-l slăbiți! Trebuie să-mi fac plinul!

Traversă camera de biliard îndreptându-se către ușă. Acolo se întâlni cu Walter Ivans, care intra. Îl salută într-o doară și și-ar fi văzut de drum dacă Ivans nu l-ar fi prins de braț întorcându-se cu față la el.

— A-a-ai v-v-vorbit cu P-p-paul?

Când spuse „P-p-paul”, printre buze îi țășniră stropi fini de salivă.

— Acum mă duc să mă văd cu el.

Ochii lui Ivans, albaștri precum cobaltul, se lumină pe fața lui rotundă și albă, până când Ned Beaumont, cu ochii mijiți, adăugă:

— Nu te aștepta la prea mult. Așteaptă o vreme.

Bărbia lui Ivans tresări.

— D-d-dar o să n-n-nască luna viitoare.

Își retrase brațul din strânsoarea bărbatului mai scund și făcu un pas înapoi. Apoi colțul gurii îi tresări pe sub mustața neagră și spuse:

— Nu e momentul potrivit, Walt, și o să te scutești de dezamăgiri dacă nu te aștepți la prea mult până în noiembrie.

Își miji din nou ochii, privindu-l pe celălalt cu atenție.

— D-d-dar dacă îi s-spui...

— O să-i vorbesc despre asta cât pot de repede și ar trebui să știi că o să facă tot ce-i stă în putere, dar e într-un moment dificil acum.

Dădu din umeri și față i se posomorî, însă ochii îi străluceau în continuare vigilenți.

Ivans își umezi buzele și clipi de mai multe ori. Inspira adânc și bătu încet cu palmele în pieptul lui Ned.

— D-d-du-te, îi spuse rugător. O s-să t-t-te aștept aici.

II

În timp ce urca scările, Ned Beaumont își aprinse un trabuc subțire vârstat verzui. Pe palierul de la primul etaj, unde atârna portretul Guvernatorului, se întoarse spre partea din față a clădirii și ciocăni la ușa de stejar imensă de la capătul corridorului.

Când îl auzi pe Paul Madvig spunându-i să intre, deschise ușa și păși înăuntru.

Paul Madvig era singur în cameră. Stătea la fereastră ținându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, cu spatele la ușă, și privea în jos, prin plasa de protecție, spre China Street.

— A, ai venit, zise el întorcându-se încet.

Era un bărbat de patruzeci și cinci de ani, la fel de înalt ca Ned Beaumont, dar cu douăzeci de kilograme mai solid, fără să fie însă gras. Părul îi era blond, pieptănat cu cărare pe mijloc și lipit de scalp. Avea o față arătoasă, chiar dacă era mare și roșie. Hainele lui ar fi părut de prost gust, dacă nu ar fi fost de calitate și dacă nu le-ar fi purtat cu stil.

Ned închise ușa și spuse:

— Împrumută-mi niște bani.

Madvig scoase din buzunarul interior al jachetei un portofel mare maro.

— Cât vrei?

— Câteva sute.

Madvig îi dădu o bancnotă de o sută și cinci de câte douăzeci și-l întrebă:

— Barbut?

— Da, spuse Ned și vârî banii în buzunar. Mersi.

— A trecut ceva timp de când ai câștigat ultima oară, nu? îl întrebă Madvig în timp ce își băga iar mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Nu chiar, o lună sau șase săptămâni.

Madvig zâmbi.

— E o perioadă lungă de pierderi.

— Nu și pentru mine.

În vocea lui Ned Beaumont se simțea o urmă vagă de iritare.

Madvig își zornăi niște monede în buzunare.

— Un joc interesant în seara astă?

Stătea pe un colț al mesei și se uita în jos la pantofii lui maro strălucitori.

Ned Beaumont îl privi curios pe bărbatul blond, apoi dădu din cap și spuse:

— Măruntișuri.

Se duse la fereastră. Deasupra clădirilor de pe partea cealaltă a străzii cerul era întunecat și apăsător. Trecu prin spatele lui Madvig spre telefon și sună undeva.

— Alo, Bernie. Ned sunt. Care-i cota lui Peggy O'Toole? Numai atât? Bun, dă-mi câte cinci sute din fiecare... Sigur... Cred că o să plouă, și dacă plouă, o să-l bată pe Incinerator... În regulă, dă-mi o cotă mai bună atunci... Aşa.

Puse receptorul în furcă și veni din nou în fața lui Madvig.

— De ce nu încerci să iei o pauză în perioadele când ai ghinion? îl întrebă Madvig.

Ned Beaumont se încruntă.

— Nu ajută să iei o pauză. Nu face decât să lungească nenorocul. Ar fi trebuit să le pun pe toate cele o mie cinci sute în loc să le întind pe toată masa. Mi-aș fi luat pedeapsa de la tine și cu asta, basta.

Madvig chicoti și își ridică privirea:

— Dacă poți s-o suporți.

Ned Beaumont își coborî colțurile gurii, iar capetele mustății i se lăsaseră și ele.

— Suport tot ce trebuie să suport, zise el, îndreptându-se spre ușă.

Avea mâna pe clanță când Madvig îi spuse:

— Cred că poți, Ned.

Ned se întoarse și întrebă neliniștit:

— Ce să pot?

Madvig își mută privirea spre fereastră.

— Să suporți orice, spuse el.

Ned Beaumont îi studie profilul. Madvig se foi stingherit și își zornăi monedele în buzunar. Cu o privire golită de expresie, Ned întrebă pe un ton nedumerit:

— Cine?

Resp Fața lui Madvig se înroși. Se ridică de pe masă și făcu un pas spre Ned.

— Du-te dracului, îi spuse el.

Ned începu să râdă.

Madvig rânji jenat și își șterse fața cu o batistă cu margini verzi.

— De ce n-ai mai trecut pe la noi? îl întrebă el. Mama zicea aseară că nu te-a văzut de-o lună.

— Poate o să trec pe acolo săptămâna asta, într-o seară.

— Ar trebui. Știi că mama te place. Vino la cină.

Madvig își puse batista în buzunar.

Ned Beaumont se îndreptă din nou spre ușă, încet, privindu-l pe celălalt bărbat cu coada ochiului. Punând mâna pe clanță, întrebă:

— Pentru asta ai vrut să mă vezi?

Madvig se încruntă.

— Da, asta e... spuse el, apoi se opri dregându-și vocea.

Ăăă... de fapt... mai e ceva.

Deodată, stinghereala îi dispără, și păru calm și stăpân pe sine.

— Tu știi mai multe despre chestiile astea decât mine.

Joi e ziua domnișoarei Henry. Ce cadou crezi că ar trebui să-i ofer?

Ned își luă mâna de pe clanță. Când se întoarse să se uite la Madvig, ochii lui își pierduseră deja expresia șocată. Suflă fumul de țigară și întrebă:

— Fac un fel de petrecere, nu?

— Da.

— Ești invitat?

Madvig negă clătinând din cap.

— Dar mă duc mâine seară la ei la cină.

Ned Beaumont se uită în jos la trabucul lui, după care iar la fața lui Madvig și întrebă:

— O să-l sprijini pe senator, Paul?

— Cred că da.

Zâmbetul lui Ned Beaumont era la fel de blând ca vocea lui când îi puse următoarea întrebare:

— De ce?

Madvig zâmbi.

— Pentru că dacă îi ținem noi spatele, o să-l bată pe Roan și cu ajutorul lui o să jucăm ca și cum n-am avea niciun adversar.

Ned își puse trabucul în gură.

— Și fără *tine* în spatele lui, întrebă el la fel de blând, ar putea senatorul să treacă mai departe de data asta?

Madvig era calm și sigur de sine.

— Nicio șansă.

— El știe asta? întrebă Ned Beaumont după o scurtă pauză.

— Ar trebui s-o știe mai bine ca oricine. Și dacă nu...

Ce dracu' ai?

Ned râse batjocoritor.

— Dacă n-ar ști, nu te-ai mai duce mâine seară acolo să iezi cina? sugeră el.

Încruntându-se, Madvig repetă întrebarea:

— Ce dracu' ai?

Ned Beaumont își scoase trabucul din gură – îi mușcase capătul până îl distrusese – și spuse:

— Nu e nimic în neregulă cu mine.

Își luă un aer gânditor.

— Nu crezi că și ceilalți au nevoie de sprijinul lui?

— Toată lumea are nevoie de sprijin, spuse Madvig nepăsător, dar și fără ajutorul lui putem să ne facem treaba fără probleme.

— I-ai promis ceva?

Madvig își țuguie buzele.

— E stabilit deja.

Ned Beaumont își lăsa capul în pământ până când ajunsese să se uite la celălalt bărbat pe sub sprâncene. Se albise la față.